

[Rytter.]

folkningen: her kommer noget, der vil hjælpe, naar vi saa absolut ikke tror paa, at det vil blive Tilfældet.

Dernæst maa jeg sige til den højtærede Minister det samme, som jeg lige har sagt til det ærede 6te Medlem for 5te Kreds (Jensen [Aale]), at jeg vilde ønske, den højtærede Minister vilde gengive mine Ord, saaledes som jeg har sagt dem, og ikke paa en Maade, som giver en helt anden Mening end den, der laa i dem. Den højtærede Minister udtalte, at jeg har sagt med Hensyn til Forholdene i Sønderjylland, at der har den gældende Lov virket godt med de smaa Statsmidler, der stod til Disposition, og at jeg haabede, den skulde virke paa lignende Maade i den øvrige Del af Landet. Den højtærede Landbrugsminister ved, at det ikke er rigtigt. Det, jeg sagde, var, at da vi i Foraaet behandlede den gældende Lov, raadede jeg den højtærede Minister til at tage sagkyndig Assistance fra Sønderjylland, hvor man, skønt der ikke var nogen Lov, dog har faaet gode Resultater ved de Midler, der stod til Disposition efter Loven af 1927 og fra Laanekassen dernede. Altsaa, det var netop ikke efter Loven af 1931, man opnaaede de Resultater, men under Lovgivningen inden den Tid. Derfor raadede jeg til at faa noget oplyst dernedefra og saa faa det anvendt andre Steder. Men det var vel at mærke noget, der var opnaaet trods alle Love. Skønt vi havde en Lov, skyldtes de Resultater, man opnaaede i Sønderjylland, Bistand af Kasser, der traadte til; det var privat Hjælp med smaa Midler, ikke Statsmidler. Derfor kunde man ved gennem en Lov at stille Statsmidler i stor Udstrækning til Disposition opnaa mere.

Den højtærede Landbrugsminister dvælede atter ved Spørgsmaalet om Kautio, idet Ministeren gjorde gældende, at ingen vil kautionere frivilligt; hvem vil være Kautio, spørger Ministeren, naar det ikke forlanges i Loven. Ja, men Amtsudvalgene er berettigede til at sige: her er et Tilfælde, hvor du ikke kan opnaa Akkord, hvis der ikke stilles Kautio; der er altsaa nogen, som kan forlange det. Jeg er enig med den højtærede Landbrugsminister i, at Folk ikke frivilligt tilbyder Kautio, men naar der siges til vedkommende: dette Forhold kommer ikke i Orden, uden at der stilles Kautio, du har en velhavende Fader eller Moder, der kan træde til som Kautio, er Sagen en anden.

Med Hensyn til de tidligere Love har jeg allerede en Gang udtalt, at i 1927 troede vi, Krisen ikke var værre, end at Forholdene kunde ordnes i Kraft af den Interesse, Banker og Sparekasser vilde udvise; men den højtærede Landbrugsminister maa indrømme, at Forholdene er blevet værre siden da, oven i Købet langt, langt værre, end den højtærede Landbrugsminister nogen Sinde har ventet. I 1927 troede vi altsaa, at Forholdene kunde ordnes paa den Maade, som jeg nu nævnte, men saaledes som de har udviklet sig senere, ser vi, at det ikke har været muligt. Men hvorfor skal vi gaa saa langt tilbage? Udviklingen har været saarivende, at vi eventuelt maa tage nye Standpunkter. Ellers kunde jeg sige til den højtærede Landbrugsminister: Hvorfor vilde den højtærede Minister den Gang stille 25 000 Kr. til Disposition for forskellige Ejendomme gennemgaaende uden Sikkerhed? Skal vi ikke lade de gamle Teorier falde, for Udviklingen har overgaaet, hvad vi har ventet.

Angaaende Spørgsmaalet om Renter og Afdrag udtalte den højtærede Landbrugsminister sig, som om Venstre vilde, at Staten altid skulde betale Renter og Afdrag; det var egentlig en selvfølgelig Sag, at Staten skulde gøre det. Derom staaer der ikke noget i vort Lovforslag. Der staaer udtrykkeligt, at Amtsudvalgene skal skønne derover — det er altsaa ikke noget, man saadan uden videre kan gøre. Amtsudvalgene skal skønne, og vi har den Mening, i Modsætning til den højtærede Landbrugsminister, at naar vi overhovedet vil ind paa en saadan Lovgivning, maa vi have Tillid til de Udvalg, vi nedsætter rundt omkring; ellers maa vi undvære dem; har vi ikke Tillid til dem, kan vi ikke bruge dem. Den højtærede Landbrugsminister og hans Embedsmænd herinde kan ikke kende Forholdene ude paa de paagældende Steder, det kan Amtsudvalgene bedre, og vi maa gøre dem saa gode som muligt. Vi maa give dem Handlefrihed og give dem Instruks. Vi skal ikke udsætte Statskassen for større Tab end nødvendigt, vi maa altsaa give dem en Instruks, men Udvalgene maa have nogenlunde frie Hænder, saa at vi ikke kræver: for saa og saa mange Procent skal der stilles Kautio. Lad dem gøre deres Arbejde efter nogenlunde almindelige Regler, men ikke med bestemte Instruks, der foreskriver, at det og det Tal maa ikke overskrides. Sagerne skal sendes herind, og det gaar nok.

Den højtærede Landbrugsminister var